

Stop besparelser mod de mindste og lad os tage ansvaret på os som de største!

Pædagoger har længe været gode til at "skjule" og få det bedste ud af besparelser og forringede vilkår på børneområdet. Men grænsen er nået – vi kan ikke byde dem mere, og vi kan slet ikke byde vores børn en yderligere forringelse af deres dagligdag.

Forældrene i udflytterbørnehaven Adashøj på Østerbro vil med de nedenstående breve gerne bede denne inderlige bøn: Stop besparelser mod de mindste og lad os tage ansvaret på os som de største! Vi ønsker ikke minimumsløsninger og klyngeinstitutioner – derimod er det vores dybtføjte ønske at få lov til at opretholde de nære relationer i de små institutioner.

Forældrene fortæller blandt andet at:

- Manglende daglig ledelse i de enkelte institutioner på grund af sammenlægninger og klyngeinstitutioner kan mærkes: De dygtige og engagerede pædagoger søger væk på grund af manglende pædagogisk ledelse og udvikling – med en forringelse af pasningskvaliteten til følge.
- Der er blevet færre aktiviteter i små grupper. Det betyder mindre tid til fordybelse i læringsprocesser, herunder sociale læringsprocesser.
- Færre pædagogtimer betyder et farvel til fokus på det enkelte barn og dets individuelle behov. Det betyder også farvel til planlagte aktiviteter og ture ud af huset – i stedet tager man en dag ad gangen uden gennemtænkte læringsaktiviteter.
- Færre pædagogtimer betyder ikke mindst usikkerhed fra forældrenes side – er mit barn trygt?
- Opbevaring af børn er lig med børn, der græder, og voksne, der ikke orker gråd...
- Selvstændigheden og muligheden for at sætte dagsordenen i de små institutioner gør hele forskellen – for børn, pædagogisk personale og forældre.

Kort sagt: Vi vil ikke være med mere! Konsekvenserne af besparelser vil kunne mærkes mange år frem i tiden. Det er børnenes vel og vel, det drejer sig om.

Det er værd at poste penge i vores børns fremtid. Alle børn skal tilbydes gode muligheder. Pasning skal ikke være opbevaring af børn på grænsen til det forsvarlige, men skal stimulere og glæde vores børn. **Så lad være med at smadre kvaliteten i de offentlige tilbud og efterlade os med minimumsløsninger, der tvinger os ud af fælleskabet og over i det private eller til andre kommuner med bedre og mere attraktive tilbud.**

Læs selv de rørende beretninger og mærk efter en ekstra gang, før I endnu engang skærer ned på kvaliteten i vores børns pasning.

Med venlig hilsen

Forældrebestyrelsen, Adashøj udflytterbørnehave

Kære politikere

Som mor, der bevidst har valgt en lille udflytterbørnehave på omkring 26 børn til vores 3-årige datter, har jeg behov for at slå et slag for de små institutioner under debatten omkring klyngeinstitutioner med fællesøkonomi og lukning af "de skæve" institutioner med for mange kompensationer. **Min inderlige bøn er: I må ikke...!**

Med to børn har min familie nu været i det kommunale børnepasningssystem i ca. 5½ år, og vi har været offer for en udvikling, jeg på ingen måde har brudt mig om: Besparelser og nedskæringer har været på dagsorden igennem alle årene, men efter min erfaring har institutionsledere og øvrigt personale været dygtige til at ”skjule” dette for børn og forældre – indtil de bare ikke kunne mere...

I vores børns vuggestue gik børnetallet fra at være 12 børn på hver stue, da vores ældste datter startede, til at være 14 børn i samme rammer, da vores yngste datter gik ud ca. 4 år efter. Den mest mærkbare konsekvens heraf var, at **alle aktiviteter i små grupper på 2-3 børn blev skåret væk, og der blev mindre tid til fordybelse i alle læringsprocesserne.**

Det største tab i forbindelse med opnormeringen fra det 13. til det 14. barn på stuen var dog, at den **mest ambitiøse og dygtige pædagog – en ildsjæl uden sin lige – valgte at opgive sin stilling** og flytte arbejdsplads til nabokommunen. Hun følte ikke længere, hun kunne yde det stykke arbejde, hun ønskede overfor vuggestuebørnene, hvilket var en flot og ærlig udmelding, men et uvurderligt tab for børnene i vuggestuen. Vi nåede heldigvis ikke at opleve dette tab med vores børn i institutionen, men vi har fra andre forældre hørt, hvordan der reelt var børn, der gik tilbage i deres udviklingsproces i den forbindelse.

I vores ældste datters børnehave har den største forringelse som følge af besparelser over de seneste år nok desværre været den afmatning, der er sket i personalegruppen generelt. I starten af dette år måtte børnehaven desuden **siges farvel til en 30 timers pædagogmedhjælper, hvor der ikke var råd til at genansætte i stillingen**, så der nu blot er 4 pædagoger og 2 medhjælpere til 44 børn.

Da vores ældste datter startede i børnehaven for 3 år siden var der plads til, at en voksen kunne tage vores datter og en anden lille pige med ud på en tur, hvor de to piger i ro og mag kunne lege og danne et bånd, som gjorde dem til hjerteveninder i al den tid, de gik sammen i børnehaven. Personalet havde øjnet et venskab under opsejling, men da begge piger var tilbageholdne havde de svært ved at finde hinanden med andre børns forstyrrelser i institutionen, og denne lille tur gjorde altså den store forskel! Desværre kan den form for individuelle hensyn ikke længere forsvares med de forhold kollegerne efterlades med derhjemme, og **vi har dermed måttet siges farvel til fokuset på det enkelte barns behov.**

I det hele taget er de fleste **oplevelser uden for børnehavens rammer blevet skåret væk**, og de eneste ture vores datter har været på de seneste år er gået til de nærtliggende legepladser o.l. – og dette sker kun max. én gang om måneden. Det er her, jeg føler, at **afmatningen i personalegruppen er sat ind**, da de ikke længere føler, de har ressourcer til at tage imod f.eks. de gratis tilbud, der findes i området – eller få klip væk med tog eller bus. Derimod har **ugentlige Nintendo-dage og hyppige filmdage foran fjernsynet** gjort deres indtog i børnenes dagligdag, hvor dette desværre ikke bruges aktivt til andet end tidsfordriv.

Senest fik vi brev fra personalegruppen, der frabad sig, at forældre inviterede børn hjem i børnehavetiden i forbindelse med fødselsdage, da det blev for hårdt for det personale, der måtte blive tilbage i institutionen. Det var en **hyggelig og tillidsskabende tradition, der her bortfaldt**, hvor børnene med velkendte voksne fra børnehaven kunne lære hinandens hjem og forældre at kende, så det var lettere at tage hjem og lege – ”for dér havde man jo været før”.

Vores yngste datter har ikke kunnet trives under disse rammer i børnehaven, og der har ikke været ressourcer til at hjælpe hende, da **hendes eneste problem var, at hun trængte til omsorg og en hjælpende hånd til at komme ind i en etableret børnegruppe.** Konsekvensen var, at hun blev

indadvendt og lidt af en enspænder, der ikke græd meget og derfor ikke tiltrak sig opmærksomhed.

Efter 1 år i denne institution, startede hun den 1. maj 2010 i en lille børnehave, som vi havde valgt på baggrund af dens størrelse og de historier, vi havde hørt fra forældre, der havde børn i institutionen – bl.a. at aktiviteterne blev tilpasset børnegruppen og de individer, der var i gruppen. Der er kun gået 2 uger, men vi er ikke blevet skuffede! Vores datter ligner på mirakuløs vis den lille glade pige, vi kender fra weekenderne – nu også i hverdagene når vi er på vej til børnehaven!

Til vores rædsel har vi dog på et forældremøde i tirsdags hørt, at **konsekvensen af de kommende besparelser på børn og unge-området i København Kommune meget vel kan gøre, at vores nyfundne oase må stoppe med at eksistere** – og i hvert fald ikke kan fortsætte, som den fungerer nu – og med det personale, der er med til at gøre stedet unikt.

Det er slet og ret en katastrofe for vores familie og alle andre, der har tilknytning til denne institution. Det er børn og deres fremtid, der spilles hasard med lige nu, og som forældre er det bare ikke i orden. I vores familie har vi mærket, hvad ”opbevaring” af børn kan gøre ved et lille væsen, og dét skal vi aldrig tilbage til.

Vores virkemidler er få, men kan få **store konsekvenser for Københavns Kommune**, hvis vi er mange forældre der gør det samme: Flytter fra kommunen eller går ned på halvtid fra arbejdsmarkedet.

Derfor er min appel til jer: Tving os ikke til at vælge et af disse alternativer! Find en løsning, hvor det ikke er børnenes veg og vel, det går ud over – for det bliver det, hvis de varslede besparelser skal gennemføres.

I håbet om at være blevet hørt,
Charlotte Hagihara

Kære politikere

Med varslende store besvarelser på børneområdet endnu engang i Københavns Kommune, skriver vi dette brev i håb om at blive hørt blandt mange andre lignende beretninger.

Vi er forældre til tre børn – og har gennem deres tilknytning til forskellige institutioner gennem de sidste 8 år oplevet non-stop besparelser år efter år, hvilket har betydet flere og flere fravalg af eksisterende aktiviteter, personale mv. – og det gør ondt! Nu står en lille (26 børn) unik udflytterbørnehaven for tur igen for disse besparelser, og vi er i den grad bekymrede for vores to mindste børn, som har en tryk og udfordrende hverdag der, med plads til hver enkelte barns forskelligheder og behov. Personalet er engageret, og har en stor faglighed – og bidrager vores børn med nogle store værdier i bl.a. at have øje for naturen. Nu står børnehaven bogstaveligt talt på skrænten til at vælte... hvis der bliver skåret i budgetterne endnu engang!

Med indgående kendskab til børnehavens budget, er vi bekendte med at der skåret ned de sidste par år, således at man har måttet sige farvel til både personale og aktiviteter – og samtidig har man taget imod flere børn og fået madordningen pålagt samt diverse årsberetninger som er møntet på børns trivsel... det hænger bare ikke sammen. Vi har erfaret og oplevet disse ændringer, og har stor respekt

for de store udfordringer og nye arbejdsopgaver som personalet er blevet pålagt, og som de har formået at få løst hen af vejen, men nu tåler børnehaven simpelthen ikke flere forandringer og nedskæringer – da det alt andet vil være at vælte børnehavens værdigrundlag på den ene eller anden måde – det vil ikke længere være forsvarligt mere for vores børn. Hvorfor vil vi nævne her:

- Børnene lærer hvor langt de må gå fra huset i området, da det ikke er et indhegnet område, hvilket er en fantastisk kompetence at give vores børn at tage medansvar for hinanden – men som kræver flere personalers konstante bevågenhed, dels pga. indlæring dels pga. børns uforudsigelighed.
- Børnene har en stor viden om naturen – kræver fordybelse og forståelse at bruge naturen som legetøj – og denne fordybelse kræver at man indstiller sig efter årstidens kræfter, og kræver endnu mere ledelse og planlægning end andre bybørnehaver
- Børnene har få daglige oplevelser med forældre/personalekontakt, og har derfor behov for nogle fælles oplevelser i deres omgivelser i det fri, hvilket kræver personaleressourcer også ved afspadsering.
- Børnene får serveret mad i børnehaven, hvilket har resulteret i at færre timer bliver brugt med børnene, da disse skal bruges på planlægning, madlavning, oprydning, indkøb mv.
- Børnene er aldersmæssigt mellem 2 år og 8 måneder til 6-7 år, hvilket betyder at børnene oftest er gruppeopdelt, og der er fx specielle hensyn til de små i form af at være mere indendørs i vinterhalvåret. Dette kræver opsyn indendørs samt bleskift mv. I alle aldersgrupper skal børnene have hjælp til tøj af og påklædning samt observation, som kræver ekstra mange personaleressourcer i en udflytterbørnehave for at børnene i det hele taget kan færdes udenfor.

Vi kunne blive ved med at remse op, hvad der ligger til grund for, at vores børns udflytterbørnehave lige er på randen til at miste sin eksistens, hvis der bliver skåret mere i budgetterne. Det er vigtigt at huske på, at den nuværende eksistens kræver stor respekt og forståelse for ledelsen og personalets opbyggede kultur og råderum i dagligdagen – foruden dem ville det ikke være unikt for vores børn. Samtidig har personalet formået at samle forældregruppen i at tage et medansvar ift. den daglige drift i børnehaven med såkaldte frivillige arbejdsdage. Så oven i hatten er der allerede ekstra hænder der har løftet denne institution, og set i bakspejlet er det da den her slags institutioner, man netop skal bruge som eksempel på, at man med relative få midler kan opretholde en fantastisk udflytterbørnehave, som vi er mange der holder af.

Konsekvenserne for jeres besparelser er altså al for høj en pris for vores børns fremtid – og som udarbejdende forældre med børn i institution i mange timer, er det vigtigste jo at børn trives, og har lidt sygefravær. I vores tilfælde vil hele korthuset falde, hvis der er besparelser på vores børns institutioner. Vi har ingen bosat familie i København – vi har et multihandicappet barn at tage ekstra hensyn til, og hvis det nu vil vise sig at det er vores to andre børns trivsel der er i farezonen – ja så er vores fremtid i det hele taget ret udsat på mange områder, og konsekvenserne kan blive en ret høj pris at betale for os.

Derfor håber vi, at I indser, at det ikke er en god ide at udsætte vores børn i Adashøj for forringelser, besparelser og dårlige vilkår i en i forvejen ramt, men alligevel eksisterende oase for vores børn.

Med venlig hilsen

Patrick og Frøjdís Rodies (supplant i Adashøj bestyrelse)

Kære politikere

Med dette brev vil vi gøre jer opmærksom på, hvad vi frygter i ødelægger, med besparelser og sammenlægninger. I får sikkert mange breve, men vi håber I vil læse og reflektere over dem.

Vores datter, Alberte på 4 år, går i Adashøj. Vi glæder os dagligt over, at hun tilbringer sin dag i en så fantastisk institution. Man mærker det straks når man ankommer til Adashøj. Det er et sted med sin egen kultur og en dejlig atmosfære både ude og inde. Man mærker, at der er stor respekt for hinanden både blandt børn og voksne.

Personalet er imødekommende og engageret og trods en travl dagligdag er vi gang på gang overraskede over den iderigdom og energi de udviser i arbejdet med børnene.

Vi lægger måske ekstra mærke til dette fordi vi har oplevet en anden institution, hvor tingene så anderledes ud. Alberte startede i en anden børnehave, hvor hun gik et halvt år. Den var af økonomiske – ikke pædagogiske – grunde blevet lagt sammen med en anden institution. Sammenlægningen betød, at lederen på skift var ‘på besøg’ i de forskellige institutioner. Det resulterede bl.a. i, at vi som forældre aldrig kom ‘tæt’ på lederen. Man kan argumentere for, at dette heller ikke er nødvendigt, men den manglende daglige ledelse havde konsekvenser for dagligdagen i institutionerne. Det var ikke bare noget vi erfarede, men også noget vi fik fortalt af andre forældre samt de pædagoger der havde oplevet børnehaven før sammenlægningen.

Den manglende ledelse gjorde bl.a., at der var en ret stor udskiftning af pædagoger. Lige før vi fik en plads i Adashøj, blev vi på et forældremøde orienteret om, at samtlige primære pædagoger alle havde fået nyt arbejde – alle ville faktisk forsvinde indenfor tre måneder. Officielt fordi de skulle prøve noget nyt – men de fortalte selv efterfølgende, at de ikke fandt det tilfredsstillende at være et sted, hvor der var mangel på pædagogisk udvikling og daglig ledelse.

Ledelsen var ikke dårlig og de gode intentioner var der helt sikkert - men deres intentioner blev bare aldrig til virkelighed i dagligdagen.

Det var ret tydeligt, at dagligdagen var tilfældig. Der var lagt to-tre temauger ind, resten af tiden gik som ‘en dag ad gangen’ og vi mærkede tydeligt at pædagogerne var pressede.

I Adashøj føler vi i høj grad at Alberte oplever den stabilitet og nærhed som er så vigtig for at omgivelserne kan føles trygge og man kan udvikle sig. Dagligt mærker vi resultatet af det pædagogiske arbejde og det er en ubeskrivelig følelse at erfare, at ens barn får så vigtige oplevelser og værdier med sig. Vi er meget taknemlige.

Vi vil slutte af med et lille eksempel. Vi havde inviteret alle pigerne fra børnehaven til fødselsdag. Det var virkelig en harmonisk børneflokk. Der blev straks sagt ‘undskyld’, og et ‘er du okay’ hvis legen havde resulteret i en situation der var endt i gråd. Under frokosten spurgte de pænt hinanden om de ting de ikke lige kunne nå og alle var med i legene.

Det var meget tydeligt, at der var blevet arbejdet med de sociale relationer – værdier vi mener vil gavne børnene resten af livet.

Vores frygt er bl.a., at Adashøj ender som den institution Alberte startede i. En institution med

kompetent ledelse og personale, men hvor stordriften ødelagde dagligdagen – med personaleflugt, manglende indhold i dagligdagen og frustrerede børn og forældre som resultat.

Med venlig hilsen
Albertes forældre,
Jeppe Bay Kjærsgaard og
Pernille Rosenbak Hansen

Dear politicians

I am a Canadian and have been living in Denmark for the past 7 years. I have 2 children aged 3 & 5 currently enrolled in Adashøj (an udflytterbørnehave in Østerbro) and am concerned that the proposed budget reductions will negatively impact the care and 'education' my children receive. I believe it would be a shame if the experiences my children have come to expect and love disappeared from Adashøj (and from other similar institutions). As a Canadian I believe I am uniquely able to say that institutions like Adashøj cannot be found outside of Danish borders. Friends and family abroad are often left speechless after visiting, seeing pictures or hearing stories about Adashøj. Whether it be walks in the forest, climbing trees, growing vegetables in the garden, theater performances, or gymnastik practice, all our friends and relatives are amazed. This is something Denmark should be proud of and promote whenever possible, not something we should be eliminating in order to save money in the short term. Institutions such as Adashøj are an investment in our children's future and should be prioritized as such. These institutions do much more than 'take care of' our children. They teach them invaluable skills and values such as teamwork, camaraderie, patience, trust and responsibility. At the same time they spur curiosity and a desire to learn. Kort sagt – they make our children better people which in turn enriches society as a whole! The impact of these institutions also goes beyond the children. My wife and I have NEVER, not a single day, worried about the safety or well-being of our children. I wonder how many other parents can say the same? We know and trust the pædagoer at Adashøj because they are largely the same people that were there when Karl started over 2 years ago. Having peace-of-mind that our children are in good hands in Adashøj means less stress at home and at work.

As the parent-group representing Adashøj we are prepared to do anything it takes to 'save' Adashøj, however this would be impossible should the proposed changes be implemented. I humbly ask that smaller institutions such as Adashøj be allowed to continue in their current setup. Our children (and hopefully theirs as well) will be eternally thankful!

Best regards,
Greg Soneff

Kære politikere

Jeg er mor til 3 børn på Østerbro. Mit mindste barn går nu i den fantastiske børnehave som de to større børn også har gået i. Det er en lille udflytterbørnehave med 26 børn. I den er der ånd og charme, man bliver ikke bare opbevaret, men kommer i skoven, lærer om dyr og planter og bruger

sine sanser. Man kender alle børn og forældre og der er et dejligt sammenhold. Her får man ro og fred – frihed og omsorg til at udvikle sig til et reflekterende, glad og dygtigt menneske. Mine større børn husker dette grønne rum som en skøn tid, og det er en gave for livet de har fået med.

Mine to store børn går på vores lokale folkeskole i henholdsvis 0. og 3.klasse. Det er en lille to-spors skole, der er så lokal, at dens skoledistrikt ikke dækker meget mere end et par veje i hver retning. Den er med til at gøre vores kvarter til en lille landsby, hvor man kender hver anden man møder. Det er Bulderby for fuld udblæsning, hvor ens klassekammerater bor i gården og lige om hjørnet.

Til denne skole hører et fantastisk fritidshjem. Et selvstændigt fritidshjem hvor ledelsen sætter sin egen dagsorden og tak for det. Det summer af leg og kreativitet, og alle voksne kender ens barn, deres søskende osv. Jeg har været målløs, når venner fortalte om kæmpe SFO'er, hvor ingen voksne kendte deres barn. Hvor man fik lov at tulle rundt hele dagen på skolen i de samme rammer som i skoletiden. På mine børns fritidshjem er der varm suppe på ildstedet om vinteren, der spilles fodbold i Fælledparken, og laves teklub for klassen, når noget er ved at køre af sporet. Der er voksne med overskud til at være kreative, levende og til stede. Disse super velfungerende rammer for børns liv står nu for fald, fordi der (igen) skal spares penge på børnene i Københavns Kommune. Og denne gang i den helt store skala.

Måske er det dyrere at drive disse mindre selvstændige enheder end store klyngeinstitutioner og skoler med 4 spor. Men selvstændigheden og muligheden for at sætte dagsordenen gør hele forskellen. De dygtige mennesker der bruger deres arbejdstid på mine børn, kan ikke bare gøre et rigtig godt stykke arbejde fordi de er dygtige, men fordi de selv kan sætte rammerne, og fordi der er penge til det. Kvalitet koster, og hvis man ikke vil betale, får man ikke kvalitet. Man kan ikke bare lave en klyngeinstitution og skære ledelsen væk, uden at kulturen i institutionen forsvinder, og de dygtige medarbejdere ligeså. Jeg har hørt om velfungerende institutioner der er blevet ødelagt lynhurtigt på den konto.

Efter min mening giver det ikke samme nærhed og tryghed at gå på stor institution som på en lille. Der er mennesker der til enhver tid vil foretrække en stor institution og lad dem endelig vælge det, så længe vi andre har muligheden for at vælge de små steder til. Lad også de kommunale tilbud være præget af forskellighed i pædagogik, størrelse osv. Hvis man kun bliver tilbudt én model: læs store billige minimumsløsninger, så ved jeg godt hvordan alle de forældre, der har det som jeg, vil reagere. De vil spæne over på det private marked.

Lad ikke kvaliteten gå fløjten på grund af spareiver. Jeg er helt overbevist om, at det ikke kan betale sig. Hverken i forhold til alle de børn der bliver passet så meget, at det mindste vi kan gøre er at give dem nogle ordentlige og spændende rammer, eller som samfund at man mister den sammenhængskraft som offentlige institutioner og skoler giver.

De forældre, der som jeg ikke vil gå på kompromis med kvaliteten, vil være nødt til at søge private alternativer. Den udvikling er sat igang på skoleområdet og vil tage til med disse besparelser, og vil brede sig til institutioner for de mindre børn.

Der findes partier som gerne ser denne udvikling, hvor det offentlige tilbyder en minimumsløsning, de velbeslåede med overskud betaler sig til kvalitet, og fanden tager de bagerste. De må klappe i hænderne over denne udvikling.

Dette brev er henvendt til dem der mener at vores velfærdssamfund har været en stor succes. At det er værd at poste penge i vores børns fremtid og at alle børn skal tilbydes gode muligheder. At

pasning ikke skal være opbevaring af børn på grænsen til det forsvarlige, men skal stimulere og glæde vores børn. Hvor man godt kan vælge en lille institution..

PLEASE – lad være med at smadre kvaliteten i de offentlige tilbud og efterlade os med minimumsløsninger, der tvinger os ud af fælleskabet og over i det private.

Med venlig hilsen
Tine Ohm Laursen

Kære politikere

Over en længere periode har regeringen nu besparet på børne- og ungeområdet. Men hvornår er grænsen nået? Nu! Det tyder flere ting på: Børnenes individuelle trivsel, pædagogernes muligheder for at leve op til formelle og egne kvalitetskrav, forældrenes stigende usikkerhed på de institutionelle rammer og de social-politiske reaktioner der på forskellig vis manifesterer sig overalt i det danske samfund. Politikernes dilemma er selvfølgelig, at prioritere nogle områder frem for andre. Men det vil altid uanset ideologiske forskelle være politikernes fornemmeste opgave at sikre vores fælles velfærd – nu og i fremtiden. Da børnene er vores kæreste eje idag, og dem der skal sikre vores fælles ve og vel i fremtiden, må det dog aldrig være dem, der skal betale prisen for vores fejltagelser. Stop besparelser mod de mindste og lad os tage ansvaret på os som de største.

Med forhåbningsfulde hilsner
Silas – far til Joël på 5 år fra børnehaven Adashøj, 2100 København Ø.

Kære politikere

Min familie bor i København. Vi er glade for at bo i København og har også været meget tilfredse med de institutioner vores børn har gået i. Begge børn gik i Charlottenhavens vuggestue og nu går de i Børnehaven Adashøj – begge på Østerbro.

Min kone og jeg har begge en længerevarende uddannelse med en gode lønninger, og derfor bidrager vi til København Kommune økonomi via skatterne. Vi forventer derfor at vi tilsvarende får ydelser og services, som fortsat gør at det attraktivt at bo i København.

Vores største bekymring er på børneområdet, hvor er blevet skåret voldsomt, og nu skal der skæres yderligere. Vi kan allerede tydeligt mærke at grænsen for besparelser på børneinstitutioner er nået for længst, og der kan derfor **ikke spares yderligere** på dette område.

Det eneste der kan få os til at flytte fra København er hvis rammerne for vores børn ikke lever op til vores krav. **Vi er nu meget tæt på at rammerne for børnene er blevet så ringe at vi vil flytte fra København.**

Flytter vi fra København mister København Kommune årligt et anseeligt beløb i form af kommuneskatter, samt skat fra den omsætning vi skaber ved at bruge lokalområdet. Jeg vil anslå at

vi bidrager med over 500.000 kr årligt til Københavns kommune i kraft af at vi bor i København. Der er sikkert mange andre børnefamilier, som også bidrager meget til Købehavn Kommunes økonomi – og har midler til at flytte fra kommunen, hvis rammerne for vores børn ikke er gode nok.

Det er derfor et simpelt regnestykke, som viser at spares der penge på børneområde, vil Københavns Kommune tabe endnu flere penge ved at borgerne flytter ud af København og tager attraktive kommuneskatter med sig.

Venlig hilsen
Mikkel Dybkjær, far til to piger i Adashøj

Kære politikere

Der er ingen tvivl om at vi som forældre, med børn i institutioner i Københavns Kommune siden siden august 2005, har oplevet en langsom og sikker forringelse af børnenes vilkår.

Vores ældste datter var så heldig at starte i en institution som var interesseret i at gøre en forskel med tårnhøje pædagogiske ambitioner. På stuen var der udover det almindelige personale desuden ansat et yderst kompetent og dedikeret menneske som til dagligt var til stor glæde og inspiration for kollegaer og forældre. Det var et stort privilegie at erfare at institutionen gennem sit høje faglige niveau kunne tiltrække et menneske af sådan en kaliber.

Det var i sagens natur en sorgens dag, da hun valgte at forlade institutioen. Som hun sagde, kunne hun ikke længere stå inde for sit arbejde. Med færre vikartimer, to børn mere, mindre faglig udvikling, dårligere mandsopdækning i de tidlige og sene timer fik pasningen af børnene mere og mere karakter af opbevaring end udviklende samspil mellem børn og personale. Mindre tid til at dele sig i små grupper med deraf følgende flere små konflikter mellem børnene, mere mægling, mere støj og i sagens natur mindre tid og kræfter til at tilgodese det enkelte barns behov. Med jævne mellemrum oplever vi ved afhentning af vore yngste i vuggestuen desuden at der allerede ved 16 tiden ikke er en person hun kender fra sin stue men passes i et stort fællesrum af personale fra andre stuer. Da det er vores yngste barn, som har oplevet størst forringelserne/besparelserne i sin institution har det krævet en særlig opbakning og omsorg fra forældreside. Vi glæder os over hun snart skal i børnehave, en børnehave som er meget velfungerende med et overordentligt kompetent personale. Og værd at bemærke en relativ lille institution som har forstået at udnytte det optimalt. Hvis de varslede besparelser udmønter sig i nedskæringer på personale og evt sammenlægning af mindre institutioner med større, så går det til dels ud over vores børns velbefindende og tryghed i hverdagen. Det går så igen ud over forældrenes arbejdsindsats. Igen igen skal man bruge af sine feriedage for at passe og støtte sine børn selv?

Venlig hilsen
Thomas Hass